Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

14 декември 2017 година*

„Преюдициално запитване — Дружествено право — Директива 2009/101/ЕО — Членове 2 и 6—8 — Директива 2012/30/ЕС — Членове 19 и 36 — Харта на основните права на Европейския съюз — Членове 20, 21 и 51 — Събиране на вземания по трудов договор — Право пред един и същи съд да се предяви иск срещу дружеството и неговия управител в качеството му на солидарен съдлъжник за задълженията на дружеството“

По дело C-243/16

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Juzgado de lo Social n. 30 de Barcelona (Съд по трудови и осигурителни спорове № 30, Барселона, Испания) с акт от 14 април 2016 г., постъпил в Съда на 27 април 2016 г., в рамките на производство по дело

Antonio Miravitlles Ciurana,

Alberto Marina Lorente,

Jorge Benito García,

Juan Gregorio Benito García

срещу

Contimark SA,

Jordi Socías Gispert,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: T. von Danwitz (докладчик), председател на състава, C. Vajda, E. Juhász, K. Jürimäe и C. Lycourgos, съдии,

генерален адвокат: Y. Bot,

секретар: I. Illéssy, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 26 април 2017 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за A. Marina Lorente, от J. García Vicente, abogado,

* Език на производството: испански.

– за испанското правителство, от A. Gavela Llopis, в качеството на представител,

– за Европейската комисия, от J. Rius и H. Støvlbæk, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 26 юли 2017 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 2 и 6—8 от Директива 2009/101/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година за координиране на гаранциите, които държавите членки изискват от дружествата по смисъла на член 48, втора алинея [ЕО], за защита на интересите на членовете и на трети лица с цел тези гаранции да станат равностойни (ОВ L 258, 2009 г., стр. 11), на членове 19 и 36 от Директива 2012/30/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 година за съгласуване на гаранциите, които се изискват в държавите членки за дружествата по смисъла на член 54, втора алинея [ДФЕС], за защита на интересите както на съдружниците, така и на трети лица по отношение учредяването на акционерни дружества и поддържането и изменението на техния капитал с цел тези гаранции да станат равностойни (ОВ L 315, 2012 г., стр. 74), както и на членове 20, 21 и 51 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Antonio Miravitlles Ciurana, Alberto Marina Lorente, Jorge Benito García и Juan Gregorio Benito García, от една страна, и Contimark SA, както и неговия управител, Jordi Socías Gispert, от друга, относно събирането на вземания за неизплатени трудови възнаграждения и за обезщетения, които това дружество е осъдено да заплати на първите.

Правна уредба

Правото на Съюза

Директива 2009/101

3 Директива 2009/101 е отменена с Директива (ЕС) 2017/1132 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2017 година относно някои аспекти на дружественото право (ОВ L 69, 2017 г., стр. 46). Директива 2009/101 е била приложима към момента на настъпване на фактите по главното производство.

4 Съображения 1 и 2 от Директива 2009/101 гласят:

„(1) [Първа директива 68/151/ЕИО на Съвета от 9 март 1968 година за съгласуване на гаранциите, които държавите членки изискват от дружествата по смисъла на член 58, втора алинея от Договора, за защита на интересите на съдружниците и на трети лица с цел тези гаранции да станат равностойни на цялата територия на Общността (ОВ L 65, 1968 г., стр. 8; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 3)] е била неколкократно и съществено изменяна […]. С оглед постигане на яснота и рационалност посочената директива следва да бъде кодифицирана.

(2) Координирането на националните разпоредби относно оповестяването на информация, действителността на задълженията, поети от акционерните дружества и другите видове капиталови дружества, и недействителността на тези дружества има голямо значение, особено за осигуряване на защита на интересите на трети лица“.

5 Член 2 от тази директива предвижда:

„Държавите членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират задължителното оповестяване от дружествата, посочени в член 1, най-малко на следните актове и данни:

а) учредителния акт и устава, ако последният се съдържа в отделен документ;

б) всички изменения на актовете, посочени в буква а), включително всяко удължаване на срока на съществуване на дружеството;

в) след всяко изменение на учредителния акт или устава — пълния текст на акта или на устава с измененията към съответната дата;

г) назначаването, прекратяването на правомощията и данни за лицата, които в качеството си на орган, предвиден от закона, или като членове на такъв орган:
   i) са упълномощени да представляват дружеството по отношение на трети лица и в съдебни производства; мерките за оповестяване трябва да уточняват дали лицата, упълномощени да поемат задължения от името на дружеството, могат да правят това поотделно или трябва да действат заедно;
   ii) участват в управлението, надзора или контрола на дружеството;

д) най-малко веднъж годишно — размера на записания капитал, когато учредителният акт или уставът предвижда размер, до който е разрешено изменение на капитала без решение на общото събрание, освен ако увеличаването на записания капитал не води до изменение на устава;

е) счетоводните документи за всяка финансова година, чието публикуване е задължително съгласно [Четвърта директива 78/660/ЕИО на Съвета от 25 юли 1978 година приета на основание член 54, параграф 3, буква ж) от Договора относно годишните счетоводни отчети на някои видове дружества (ОВ L 222, 1978 г., стр. 11; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 21), Седма директива 83/349/ЕИО на Съвета от 13 юни 1983 година приета на основание член 54, параграф 3, буква ж) от Договора относно консолидираните счетоводни отчети (ОВ L 193, 1983 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 58), Директива 86/635/ЕИО на Съвета от 8 декември 1986 година относно годишните счетоводни отчети и консолидираните счетоводни отчети на банки и други финансови институции (ОВ L 372, 1986 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 156) и Директива 91/674/ЕИО на Съвета от 19 декември 1991 година относно годишните счетоводни отчети и консолидираните счетоводни отчети на застрахователните предприятия (ОВ L 374, 1991 г., стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 2, стр. 7)];

ж) преместването на седалището на дружеството;

з) прекратяването на дружеството;

и) всяко обявяване на недействителност на дружеството по съдебен ред;

й) назначаването на ликвидатори, данни за тяхната самоличност и съответните им правомощия, освен ако тези правомощия произтичат изрично и изключително от закона или от устава;

к) прекратяването на процедурата по ликвидация, а в държавите членки, където заличаването от регистъра поражда правни последици — факта на това заличаване“.

6 Съгласно член 6 от посочената директива:

„Всяка държава членка определя лицата, задължени да изпълнят формалностите във връзка с оповестяването“.

7 Член 7 от същата директива гласи следното:

„Държавите членки предвиждат подходящи санкции най-малко за случаите на:

а) липса на оповестяване на счетоводните документи, изисквано съгласно член 2, буква е);

б) липса на задължителните данни, предвидени в член 5, в търговските документи или на интернет страницата на дружеството“.

8 Член 8 от Директива 2009/101 предвижда:

„Ако бъдат извършени действия от името на дружество в процес на учредяване, преди то да придобие качеството юридическо лице, и дружеството не поеме задълженията, които произтичат от тези действия, лицата, извършили действията, носят неограничена и солидарна отговорност за тези задължения, освен ако е уговорено друго“.

Директива 2012/30

9 Директива 2012/30 също е отменена с Директива 2017/1132. Директива 2012/30 е била приложима към момента на настъпване на фактите по главното производство.

10 Съображение 3 от Директива 2012/30 гласи:

„За да се гарантира минимална равностойна защита на акционерите и кредиторите на акционерните дружества, особено значение има съгласуването на националните разпоредби, свързани с тяхното учредяване и с поддържането, увеличаването или намаляването на техния капитал“.

11 Член 19 от тази директива предвижда:

„1. При сериозни загуби в записания капитал се свиква общо събрание на акционерите в срок, предвиден в законите на държавите членки, на което се решава дали дружеството да бъде прекратено, или да бъдат предприети други мерки.

2. Държавите членки не могат да определят като сериозна загуба по смисъла на параграф 1 цифра, която е по-висока от половината от записания капитал“.

12 Съгласно член 36 от посочената директива:

„1. В случай на намаляване на записания капитал, кредиторите, чиито вземания предшестват публикуването на решението за намаляване на капитала, ще имат поне правото да получат обезпечение за вземанията, които не са станали дължими към датата на публикуване. Държавите членки не могат да игнорират това право, освен ако кредиторът не разполага с достатъчни гаранции или тези гаранции не са необходими, с оглед активите на дружеството.

Държавите членки определят условията за упражняването на правото, предвидено в първа алинея. Във всички случаи, държавите членки гарантират, че кредиторите имат право да се обърнат към съответен административен или съдебен орган[,] за да получат подходящи гаранции, ако могат да удостоверят, че в резултат на намаляването на записания капитал удовлетворяването на техните вземания е изложено на риск и те не са получили съответни гаранции от дружеството.

2. Законите на държавите членки също трябва да предвиждат, че намаляването е нищожно или не се извършва плащане на акционерите, докато кредиторите не получат удовлетворение или съдът се произнесе против уважаването на молбата им.

3. Настоящият член се прилага[,] когато намаляването на записания капитал се дължи на пълно или частично освобождаване от изплащане на останалата част от вноските на акционерите“.

Испанското право

13 Член 236 от Ley de Sociedades de Capital (Закон за капиталовите дружества), утвърден с Real Decreto Legislativo 1/2010 (Кралски законодателен декрет № 1/2010) от 2 юли 2010 г. (наричан по-нататък „Законът за капиталовите дружества), е озаглавен „Предпоставки и субективни предели на отговорността“ и предвижда:

„1. Управителите отговарят пред дружеството, съдружниците и кредиторите на дружеството за вредите, причинени в резултат от техни действия или бездействия, които противоречат на закона или устава, или от неизпълнение на присъщите за длъжността им задължения […].

2. Приемането, разрешаването или потвърждаването на увреждащото действие или решение от общото събрание в никакъв случай не освобождава от отговорност.

[…]“.

14 Съгласно член 237 от този закон, озаглавен „Солидарна отговорност“:

„Всички членове на управителния орган, който е взел увреждащото решение или е извършил увреждащото действие, са солидарно отговорни, освен ако не докажат, че не са знаели за съществуването му, тъй като не са участвали нито в приемането му, нито в изпълнението му, или ако са знаели за него — че са положили необходимата грижа, за да предотвратят настъпването на вредата, или поне че са му се противопоставили изрично“.

15 Член 238 от посочения закон е озаглавен „Иск на дружеството за отговорност“ и параграф 1 от него гласи следното:

„Искът за отговорност срещу управителите се предявява от дружеството след решение на общото събрание, което може да бъде гласувано по искане на всеки от съдружниците“.

16 Член 241 от същия закон е озаглавен „Индивидуален иск за отговорност“ и предвижда:

„Съдружниците и третите лица, чиито интереси са пряко увредени от действията на управителите, си запазват правото да предявят иск за обезщетение“.

17 Член 362 от Закона за капиталовите дружества е озаглавен „Прекратяване поради установяване на предвидено в закона или устава основание“ и гласи следното:

„Капиталовите дружества се прекратяват при наличие на предвидено в закона или устава основание, надлежно установено от общото събрание или със съдебно решение“.

18 Член 363 от този закон е озаглавен „Основания за прекратяване“ и параграф 1 от него предвижда:

„Капиталовото дружество се прекратява:

а) поради преустановяване на дейностите, които съставляват неговия предмет на дейност. Приема се, че дейностите са преустановени, когато не са упражнявани над една година.

[…]

е) поради загуби, които са намалили нетната стойност на имуществото до сума, по-малка от половината от дружествения капитал, освен ако последният бъде увеличен или намален в достатъчна степен, и при условие че няма основание да се иска образуване на производство по несъстоятелност.

[…]“.

19 Член 365 от посочения закон е озаглавен „Задължение за свикване“ и параграф 1 от него гласи:

„Управителите са длъжни да свикат общото събрание в срок от два месеца, за да може то да приеме решение за прекратяване, а в случай че дружеството е изпаднало в неплатежоспособност, да поиска образуване на производство по несъстоятелност.

[…]“.

20 Член 367 от същия закон е озаглавен „Солидарна отговорност на управителите“ и параграф 1 от него предвижда:

„Управителите отговарят солидарно за задълженията на дружеството, възникнали след настъпването на правното основание за прекратяване, ако не са свикали общото събрание в срок от два месеца с цел евентуално приемане на решение за прекратяване, или ако не поискат прекратяване по съдебен ред, или при необходимост, образуване на производство по несъстоятелност на дружеството в срок от два месеца, считано от предвидената дата за общото събрание, когато то не е било проведено, или датата на посоченото събрание, когато е гласувано срещу прекратяването.

[…]“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

21 Contimark е акционерно дружество, чийто единствен управител е г-н Socías Gispert. То претърпява финансови загуби през 2012 г. и 2013 г. и преустановява дейността си през втората половина на 2013 г.

22 Взискателите в главното производство са бивши служители на Contimark, което с решения на Juzgado de lo Social n. 30 de Barcelona (Съд по трудови и осигурителни спорове № 30 Барселона, Испания) е осъдено да им заплати просрочени трудови възнаграждения и обезщетения, дължими вследствие на прекратяването на трудовите им правоотношения в описания контекст. Предвид неплатежоспособността на Contimark и горната граница на гарантираните вземания на работниците те не са могли да съберат всички свои вземания.

23 В хода на последващото производство за изпълнение на тези съдебни решения взискателите в главното производство предявяват пред запитващата юрисдикция, Juzgado de lo Social n. 30 de Barcelona (Съд по трудови и осигурителни спорове № 30 Барселона), инцидентен иск срещу г-н Socías Gispert, в качеството му на управител на Contimark, с искане да бъде установена отговорността на последния за неизпълнение на разпоредбите на Закона за капиталовите дружества и солидарната му отговорност с дружеството за сумите, които продължават да се дължат на взискателите. Те обвиняват г-н Socías Gispert за това, че не е свикал общото събрание на Contimark, което да приеме решение за прекратяването на дружеството или да поиска образуване на производство по несъстоятелност, при положение че дружеството е претърпяло сериозни загуби през 2012 г. и 2013 г.

24 Запитващата юрисдикция отбелязва, че съгласно практиката на Tribunal Supremo (Върховен съд, Испания) тя не е компетентна да се произнася по отговорността на управителите на акционерни дружества. Съгласно тази практика не са допустими исковете, с които носителите на вземания за трудови възнаграждения сезират Juzgado de lo Social (Съд по трудови и осигурителни спорове) и с които едновременно предявяват вземанията си срещу търговското дружество — техен бивш работодател, и молят управителят на последното да бъде обявен за солидарен съдлъжник по тези вземания. Противно на останалите кредитори на това дружество, те трябва на първо място да сезират Juzgado de lo Social (Съд по трудови и осигурителни спорове) с искане да бъде установено правото им на вземане и след това да сезират гражданския или търговски съд, компетентен да се произнесе по предявен срещу управителя на дружеството иск за солидарна отговорност.

25 Запитващата юрисдикция посочва още, че Законът за капиталовите дружества предвижда, че управителите носят отговорност в случай на неизпълнение на разпоредбите на Директиви 2009/101 и 2012/30. По-конкретно разпоредбата на член 367 от този закон, отнасяща се до солидарната отговорност на управителите, цели транспонирането във вътрешното право на член 19 от Директива 2012/30. Поради това запитващата юрисдикция приема, че посочената отговорност попада в обхвата на тези директиви, и смята, че практиката на Tribunal Supremo (Върховен съд) би могла да се окаже в противоречие със споменатите директиви, тълкувани във връзка с принципите на равно третиране и недопускане на дискриминация, прогласени в членове 20 и 21 от Хартата, доколкото задължава кредиторите, чиито вземания произтичат от трудов договор, да предявяват иск за отговорност пред съд, различен от този, компетентен да признае правото им на вземане.

26 При тези обстоятелства Juzgado de lo Social nº 30 de Barcelona (Съд по трудови и осигурителни спорове № 30, Барселона) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Има ли право въз основа на Директиви 2009/101 и 2012/30, както и разпоредбите за тяхното транспониране inter alia в членове 236—238, 241 и 367 от [Закона за капиталовите дружества] кредиторът на търговско дружество, който претендира вземането си по трудово правоотношение пред компетентните испански съдилища, а именно съдилищата по трудови и осигурителни спорове, да предяви пред същия съд едновременно прекия иск срещу предприятието за установяване на вземането по трудовото правоотношение и кумулативно, иска срещу физическото лице, а именно управителя на дружеството, в качеството му на солидарно отговорно лице за задълженията на това дружество, поради неизпълнението на търговскоправните задължения, предвидени в посочените директиви и транспонирани в [Закона за капиталовите дружества]?

2) Противоречи ли на членове 2 и 6—8 от Директива 2009/101 и на членове 19 и 36 от Директива 2012/30 практиката на отделението по трудови и осигурителни спорове на Tribunal Supremo (Върховен съд), […] съгласно която при вземания по трудови правоотношения испанските съдилища по трудови и социални спорове не могат пряко да прилагат предвидените в тези общностни директиви и транспонирани в испанското право с членове 236—238, 241, 367 и др. от [Закона за капиталовите дружества] гаранции за кредиторите на търговските дружества, когато физически лица, които са най-високопоставените длъжности лица в тези дружества, не изпълняват изричните изисквания, предвидени в Директиви 2009/101 и 2012/30 и транспонирани в [Закона за капиталовите дружества], за оповестяване на основни актове на дружеството?

3) Противоречи ли на членове 20 и 21 във връзка с член 51 от Хартата практиката на отделението по трудови и осигурителни спорове на Tribunal Supremo (Върховен съд), […] съгласно която работниците и служителите, които са кредитори по трудови правоотношения, са принудени да водят две съдебни дела — първо, пред съдилищата по трудови и социални спорове за установяване на вземанията им по трудови правоотношения срещу предприятието, и второ, пред общите граждански съдилища или пред търговските съдилища за установяване на солидарната отговорност на управителя на дружеството или на други физически лица — при положение че в Директива 2009/101, в Директива 2012/30 и в националните правни норми за транспониране на посочените директиви такова изискване не е предвидено за никой друг вид кредитори, независимо от естеството на вземанията им?“.

По преюдициалните въпроси

27 С въпросите си, които следва да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали Директива 2009/101, и по-специално членове 2 и 6—8 от нея, както и Директива 2012/30, и по-специално членове 19 и 36 от нея, тълкувани във връзка с членове 20 и 21 от Хартата, трябва да се тълкуват в смисъл, че предоставят на работниците и служителите, които имат вземания към акционерно дружество вследствие на прекратяване на трудовото им правоотношение, правото да предявят пред същия съд, който е компетентен да признае правото им на вземане за трудови възнаграждения, иск за отговорност срещу управителя на дружеството — поради пропуска му да свика общото събрание на дружеството въпреки претърпените от същото сериозни загуби — за да се установи, че той е солидарен съдлъжник по вземанията за трудови възнаграждения.

28 В самото начало следва да се констатира, че запитващата юрисдикция е сезирана с иск срещу управителя на Contimark, за да се установи, че той носи отговорност за несвикването на общото събрание въпреки претърпените сериозни загуби, като искът е предявен на основание разпоредбите на Закона за капиталовите дружества, и по-специално член 367 от него, които съгласно указаното в акта за преюдициално запитване позволяват на кредиторите да се позоват на тази отговорност.

29 В това отношение от съображения 1 и 2 от Директива 2009/101 следва, че тя цели да координира националните разпоредби относно оповестяването на информация, действителността на задълженията, поети от акционерните дружества и другите видове капиталови дружества, и недействителността на тези дружества. Що се отнася до Директива 2012/30, съгласно съображение 3 от нея тя цели да гарантира минимална равностойна защита на акционерите и кредиторите на акционерните дружества. За тази цел тя хармонизира националните разпоредби относно учредяването, поддържането, увеличаването или намаляването на капитала на посочените дружества (по отношение на Директива 2012/30 вж. решение от 19 юли 2016 г., Kotnik и др., C-526/14, EU:C:2016:570, т. 86).

30 Що се отнася до разпоредбите на тези директиви, посочени от запитващата юрисдикция, членове 2, 6 и 7 от Директива 2009/101 предвиждат задълженията на държавите членки във връзка с формалностите по оповестяването на данни от дружествата, а член 8 от нея се отнася до действията, извършени от името на дружество в процес на учредяване. Посочените разпоредби, както впрочем и останалите разпоредби на тази директива, не предвиждат нито задължение за свикване на общото събрание на дадено търговско дружество в случай на претърпени от него сериозни загуби, нито право на кредиторите да предявяват иск за отговорност срещу управителя в такъв случай, нито пък процесуални правила за тази цел. Следователно те са явно ирелевантни за фактите по главното производство. Същото важи за член 36 от Директива 2012/30, който урежда само правото на кредиторите да получат обезпечение в случай на намаляване на записания капитал.

31 Що се отнася до член 19 от Директива 2012/30, както и останалите разпоредби на тази директива, той не се отнася до отговорността на управителите, нито предвижда особени изисквания във връзка с компетентността на съдилищата да се произнасят по нея. Безспорно този член предвижда задължение за свикване на общото събрание на дружеството в случай на сериозни загуби в записания капитал. В него обаче само се посочва това задължение, без да се уточняват останалите условия за неговото изпълнение, като например органът на дружеството, който е носител на задължението. Най-вече в този член не са предвидени евентуалните последици от неизпълнението на посоченото задължение.

32 Следователно член 19 от Директива 2012/30 не изисква предвиждането на право да бъде получено обезщетение от управителя на акционерното дружество, нито на материални и процесуални правила за подвеждането на последния под отговорност в случай на несвикване на общото събрание въпреки сериозни загуби в записания капитал.

33 Ето защо в националните законодателства се урежда въпросът дали и при наличието на какви материални и процесуални предпоставки кредиторите на акционерно дружество могат евентуално да предявят иск за отговорност срещу управителя, за да получат обезщетение за понесените от тях вреди, когато в случай на сериозни загуби в записания капитал не е било свикано общото събрание.

34 След като член 19 от Директива 2012/30 не предвижда никакво конкретно задължение на държавите членки в това отношение, случаят по главното производство не може да бъде преценен с оглед на разпоредбите на Хартата (вж. в този смисъл решение от 10 юли 2014 г., Julián Hernández и др., C-198/13, EU:C:2014:2055, т. 35 и цитираната съдебна практика).

35 С оглед на всички изложени съображения на поставените въпроси следва да се отговори, че Директива 2009/101, и по-специално членове 2 и 6—8 от нея, както и Директива 2012/30, и по-специално членове 19 и 36 от нея, трябва да се тълкуват в смисъл, че не предоставят на работниците и служителите, които имат вземания към акционерно дружество вследствие на прекратяване на трудовото им правоотношение, правото да предявят пред същия съд, който е компетентен да признае правото им на вземане за трудови възнаграждения, иск за отговорност срещу управителя на дружеството — поради пропуска му да свика общото събрание на дружеството въпреки претърпените от същото сериозни загуби — за да се установи, че той е солидарен съдлъжник по вземанията за трудови възнаграждения.

По съдебните разноски

36 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

Директива 2009/101/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година за координиране на гаранциите, които държавите членки изискват от дружествата по смисъла на член 48, втора алинея [ЕО], за защита на интересите на членовете и на трети лица с цел тези гаранции да станат равностойни, и по-специално членове 2 и 6—8 от нея, както и Директива 2012/30/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 година за съгласуване на гаранциите, които се изискват в държавите членки за дружествата по смисъла на член 54, втора алинея [ДФЕС], за защита на интересите както на съдружниците, така и на трети лица по отношение учредяването на акционерни дружества и поддържането и изменението на техния капитал с цел тези гаранции да станат равностойни, и по-специално членове 19 и 36 от нея, трябва да се тълкуват в смисъл, че не предоставят на работниците и служителите, които имат вземания към акционерно дружество вследствие на прекратяване на трудовото им правоотношение, правото да предявят пред същия съд, който е компетентен да признае правото им на вземане за трудови възнаграждения, иск за отговорност срещу управителя на дружеството — поради пропуска му да свика общото събрание на дружеството въпреки претърпените от същото сериозни загуби — за да се установи, че той е солидарен съдлъжник по вземанията за трудови възнаграждения.

Подписи